

Палюх А. Я.,

докторант кафедри конституційного права та прав людини
Національної академії внутрішніх справ

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ СПОРТУ ТА ЙОГО ВИДІВ

Анотація. Стаття присвячена вивченню основоположних категорій у сфері фізичної культури і спорту на основі аналізу чинного національного законодавства і наукових джерел розкрито поняття спорту, його напрямів і видів. Як і фізична культура, спорт є одним із способів зміцнення здоров'я людини і нації загалом. Його можна трактувати як діяльність суб'єктів сфери фізичної культури і спорту, спрямована на виявлення та уніфіковане порівняння досягнень людей у фізичній, інтелектуальній та іншій підготовленостях шляхом проведення спортивних змагань та відповідної підготовки до них.

Визначено систему нормативно-правового регулювання спорту та його видів в Україні. Вона включає Закони України «Про фізичну культуру і спорт», «Про підтримку олімпійського, параолімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні», Національна доктрина розвитку фізичної культури і спорту, Державна цільова соціальна програма розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року, накази Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту тощо. На державу покладено завдання не лише регулювання, а й удосконалення нормативно-правових актів у цій сфері, забезпечення механізмів їх реалізації, гарантій захисту тощо.

Підкреслено міждисциплінарність і міжгалузеву природу спорту, спортивних відносин, особливості їх об'єктно-суб'єктного складу, важливість формування і реалізації консолідованої, науково обґрунтованої, системної державної політики у сфері фізичної культури і спорту. Оскільки спорт є органічною частиною фізичної культури, одним з важливих засобів сучасного міжнародного культурного обміну, його подальше вивчення, як і інших основоположних категорій, їх співвідношення, методологічного інструментарію спортивного права дозволять забезпечити належне функціонування суб'єктів фізкультурно-спортивної діяльності, послідовну та одноставну правотворчу та правозастосовну діяльність, уніфікацію стандартів у сфері спорту.

З огляду на вагому роль у сучасному соціумі спорту, спектр проблем його правового регулювання, розширення функцій уповноважених інституцій, обґрунтовано потребу розвитку і дослідження нової самостійної комплексної галузі – спортивного права України.

Ключові слова: спорт, спортивні відносини, види спорту, фізична культура, здоровий спосіб життя, поняття, законодавство.

Постановка проблеми. Не дивлячись на низький рівень фізичного виховання, розвитку фізичної культури і спорту, відсутність належної підтримки з боку держави, включаючи фінансування як масового спорту, так і спорту вищих досягнень, маємо значні досягнення вітчизняних спортсменів на національній і міжнародних аренах. Разом з тим, значна кількість населення нашої держави або не володіє інформацією про можливості для розвитку фізичної культури і спорту, або не

розуміє їх сутності і значення для власного здоров'я і здоров'я нації. Часто можна спостерігати, що ані спортсмен чи тренер, уболівальник чи будь-яка інша особа не завжди чітко та однозначно може пояснити або з'ясувати сутність основоположних категорій у сфері фізичної культури і спорту.

В останні роки з'являються роботи, присвячені вивченню фізкультурно-спортивного термінологічного апарату Вони здебільшого відзначаються управлінською чи історичною спрямованістю. З-поміж цікавих для порушеної проблематики у вітчизняній науковій літературі варто згадати праці А. Апарова, Г. Бордюгова, О. Завальнюк, Н. Камінської, О. Кузьменко, С. Ліщук, Ю. Мічуди, О.Моргунова, М. Тихонова, Б. Шияна, Н. Ярової та інших.

Мета дослідження полягає у з'ясуванні поняття і змісту основного поняттєво-категорійного апарату у сфері спорту, виходячи з існуючих нормативно-правових актів України, наукової літератури.

Виклад основного матеріалу дослідження. Законом України від 24.12.1993 р. «Про фізичну культуру і спорт» регламентовано термінологічний апарат у галузі фізичної культури і спорту. Його можна визначити профільним основоположним нормативно-правовим актом у цій галузі. Наприклад, *фізична культура* трактується як діяльність суб'єктів сфери фізичної культури і спорту, спрямована на забезпечення рухової активності людей з метою їх гармонійного, передусім фізичного, розвитку та ведення здорового способу життя [1]. У попередніх роботах автором детально досліджувалося це поняття, тому у статті зроблено спробу дослідити проблеми термінологічного визначення спорту та пов'язаних з ним категорій.

Так, *спорт* – діяльність суб'єктів сфери фізичної культури і спорту, спрямована на виявлення та уніфіковане порівняння досягнень людей у фізичній, інтелектуальній та іншій моментах підготовки шляхом проведення спортивних змагань та відповідної підготовки до них [1]. Тобто він є «органічною частиною фізичної культури, особливою сферою виявлення та уніфікованого порівняння досягнень людей у певних видах фізичних вправ, технічної, інтелектуальної та іншої підготовки шляхом змагальної діяльності» [2].

Завданням спорту є постійне підвищення рівня здоров'я, фізичного та духовного розвитку населення, сприяння економічному і соціальному прогресу суспільства, а також утвердження міжнародного авторитету України у світовому співтоваристві.

У Національній доктрині розвитку фізичної культури і спорту (у розділі I), затвердженій Указом Президента України від 28 вересня 2004 р. зазначено, що «спорт сприяє досягненню фізичної та духовної досконалості людини, виявленню резервних можливостей організму, формування патріотичних почуттів у громадян та позитивного міжнародного іміджу держави» [3].

Державна програма розвитку фізичної культури і спорту на 2012–2016 рр. затверджена постановою Кабінету міністрів України від 31 серпня 2011 р., закріпила мету державного регулювання у галузі спорту як залучення широких верств населення до масового спорту, популяризації здорового способу життя та фізичної реабілітації; максимальної реалізації здібностей обдарованої молоді у дитячо-юнацькому, резервному спорті, спорті вищих досягнень та виховання її в дусі олімпізму [4].

Метою Державної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 1 березня 2017 р. № 115 є визначення провідної ролі фізичної культури і спорту як важливого фактору здорового способу життя, профілактики захворювань, формування гуманістичних цінностей, створення умов для всебічного гармонійного розвитку людини, сприяння досягненню фізичної та духовної досконалості людини, виявлення резервних можливостей організму, формування патріотичних почуттів у громадян та позитивного іміджу держави у світовому співтоваристві [5].

Профільним Законом України «Про фізичну культуру і спорт» 1993 р. виокремлено напрями фізичної культури та спорту. Тут закріплені такі *напрями фізичної культури*: фізичне виховання різних груп населення, масовий спорт, фізкультурно-спортивна реабілітація. Тобто *масовий спорт (спорт для всіх)* – діяльність суб'єктів сфери фізичної культури і спорту, спрямована на забезпечення рухової активності людей під час їх дозвілля для зміцнення здоров'я.

Можна зробити висновок, що тісно переплітаються фізична культура та спорт, оскільки масовий спорт визначено одним з напрямів фізичної культури, важко чітко розмежувати суб'єктів фізкультурної і спортивної діяльності тощо.

У свою чергу, передбачено безпосередньо такі *напрями спорту*:

– *Дитячий спорт* забезпечує ознайомлення дітей із видами спорту та виявлення їх здібностей до подальших занять спортом;

– *Дитячо-юнацький спорт* забезпечує залучення дітей для занять певним видом спорту із дитячого спорту для здійснення їх спортивної спеціалізації та забезпечення умов для переходу до резервного спорту;

– *Спорт вищих досягнень* забезпечує залучення спортсменів із резервного спорту шляхом подальшої спеціалізації та індивідуалізації їхнього навчально-тренувального процесу з певного виду спорту для підготовки та участі у спортивних змаганнях всеукраїнського та міжнародного рівнів;

– *Професійний спорт* – комерційний напрям діяльності у спорті, пов'язаний з підготовкою та проведенням видовищних спортивних заходів на високому організаційному рівні з метою отримання прибутку;

– *Олімпійський спорт* пов'язаний з організацією та проведенням спортивних змагань з олімпійських видів спорту та підготовкою спортсменів до цих змагань;

– *Неолімпійський спорт* пов'язаний з організацією та проведенням спортивних змагань з неолімпійських видів спорту та підготовкою спортсменів до цих змагань;

– *Службово-прикладний та військово-прикладний спорт* пов'язаний з виконанням військовослужбовцями і працівниками Збройних Сил України, інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, правоохоронних органів, рятувальних та інших спеціальних служб своїх службових обов'язків;

Спорт осіб з інвалідністю пов'язаний з організацією та проведенням спортивних змагань з видів спорту осіб з інвалідністю та підготовкою спортсменів до цих змагань [1].

Крім того, одними із напрямів спорту згідно з Законом України «Про фізичну культуру і спорт» є резервний спорт і спорт ветеранів, однак у законодавстві не міститься визначення цих понять. Цей нормативно-правовий акт є динамічним, хоча недосконалим. Так, протягом 2017-2019 рр. було внесено низку змін і доповнень до цього документу. Наприклад, стосовно започаткування службово-прикладного та військово-прикладного спорту; придбання, зберігання, перевезення і використання спортивної зброї, боєприпасів до неї, утримання стрілецьких тирів, стрільбищ та стендів тощо [6–7].

Ще 2000 р було прийнято Закон України «Про підтримку олімпійського, параолімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні», що забезпечує правове регулювання відносин, спрямованих на розвиток олімпійського та паралімпійського руху в Україні, гарантує державну підтримку його учасникам. Метою Закону є сприяння створенню передумов для успішної підготовки та участі членів збірних команд України в Олімпійських, Паралімпійських іграх, вихованню молоді засобами спорту в дусі олімпізму, залученню населення до здорового способу життя, зростанню міжнародного авторитету держави. [8].

З того часу його неодноразово було модернізовано, а відповідні положення отримали продовження і деталізацію на рівні підзаконних актів. Це, зокрема, Указ Президента України про створення умов для подальшого розвитку паралімпійського і дефлімпійського руху в Україні. Ним передбачено заснування 100 стипендій Президента України для дітей з інвалідністю, які мають високі досягнення у всеукраїнських спортивних змаганнях, з метою сприяння розвитку їх спортивних досягнень. Кабінету Міністрів України доручено: збільшення до 400 кількості стипендій Президента України для видатних спортсменів з паралімпійських і дефлімпійських видів спорту та їх тренерів; передбачено забезпечення відповідних видатків для їх реалізації, створення фізкультурно-спортивних і реабілітаційних об'єктів Національного комітету спорту інвалідів України, вдосконалення нормативної бази щодо діяльності дитячо-юнацьких спортивних шкіл з метою запровадження в них інклюзивного навчання дітей з особливими освітніми потребами тощо [9].

Відповідно до Закону України «Про фізичну культуру і спорт», Положення про Міністерство України у справах сім'ї, молоді та спорту, затвердженого Указом Президента України від 18.08.2005 № 1176 затверджено перелік видів спорту, що визнані в Україні. Даний перелік регламентований Наказом Державного комітету молодіжної політики, спорту і туризму України № 261 від 07.02.2001 р. Тут передбачено такі групи

1) Олімпійські види спорту, а саме

– Літні олімпійські види спорту – бадмінтон, баскетбол, бокс, боротьба вільна, дзюдо, кінний спорт, легка атлетика, плавання, теніс, теніс настільний, тхеквондо, фехтування, футбол, хокей на траві тощо;

– Зимові олімпійські види спорту – біатлон, гірськолижний спорт, ковзанярський спорт, лижні гонки, санний спорт, сноуборд, фігурне катання на ковзанах, фрістайл, хокей з шайбою, шорт-трек;

2) види спорту, що не входять до програми Олімпійських ігор – акробатичний рок-н-рол, альпінізм, американський футбол, айкідо, бодібілдинг, боулінг, більярдний спорт,

боротьба самбо, велоспорт, гирьовий спорт, го, гольф, джиу-джитсу, карате, кікбоксинг, козацький двобій, пауерліфтинг, пейнтбол, регбі, рукопашний бій, риболовний спорт, скелелазіння, спортивна аеробіка, спортивна акробатика, спортивне орієнтування, спортивні танці, спелеологія, спортивний туризм, сумо, ушу, фітнес, фут зал, шахи, шашки, перетягування канату, боротьба на поясах, богатирське багатоборство;

3) спортивно-технічні і прикладні види спорту – авіамодельний спорт, автомобільний спорт, авіамодельний спорт, вертолітний спорт, водно-моторний спорт, голубиний спорт, дельтапланерний спорт, картинг, літаковий спорт, мотоциклетний спорт, мотобол, парашутний спорт, повітроплавальний спорт, пожежно-прикладний спорт, підводний спорт, ракетомодельний спорт, радіоспорт, спорт із собаками, спорт надлегких літальних апаратів, судномодельний спорт;

4) види спорту для осіб з вадами слуху, зору, опорно-рухового апарату, розумового розвитку, спортивно-технічні і прикладні види спорту – бадмінтон, баскетбол, баскетбол у візках, боротьба вільна, біатлон, більярдний спорт, волейбол, волейбол сидячий, вітрильний спорт, гімнастика спортивна, гімнастика художня, дзюдо, легка атлетика, лижні гонки, плавання, пауерліфтинг, ролінгбол, спортивне орієнтування, стрільба з лука, софтбол, теніс на візках, теніс настільний, футбол, фехтування, хокей на траві, шашки, шахи, спортивні танці на візках [10].

Нормативно закріплено наступну класифікацію – олімпійські види спорту (літні та зимові); види спорту, що не входять до програми Олімпійських ігор; спортивно-технічні і прикладні види спорту; види спорту для осіб з вадами слуху, зору, опорно-рухового апарату, розумового розвитку, спортивно-технічні і прикладні види спорту.

Також законодавчо затверджено Ліцензійні умови провадження фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності організації та проведення спортивних занять професіоналів та любителів спорту, діяльності з підготовки спортсменів до змагань з різних видів спорту визнаних в Україні [11].

На думку автора, для розв'язання проблем правового регулювання спорту, його видів, спортивної діяльності, захисту спортивних прав особливо важливе значення відводиться суб'єктам спортивної діяльності (фізичні або юридичні особи, які здійснюють свою діяльність з метою розвитку фізичної культури і спорту) і суб'єктам сфери фізичної культури і спорту. До складу останніх включають фізичні особи, які займаються фізичною культурою і спортом, у тому числі спортсмени; фахівці сфери фізичної культури і спорту; заклади фізичної культури і спорту; відповідні органи влади. Отже, варто детально розглянути повноваження зазначених органів та ефективність їх функціонування, рівень та якість забезпечення спортивних прав людини і громадянина. Особливо значущою є роль місцевих і регіональних органів влади, які розташовані найближче до конкретної людини, територіальної громади, спортивної організації.

На жаль, законодавство України не містить чіткого визначення спортивної організації, цілком не відображає завдань, функцій, прав, обов'язків такої структури. Відсутня науково обґрунтована класифікація спортивних організацій, не розроблено теоретичної платформи їх розмежування з іншими юридичними особами. Водночас інтерес до проблеми організаційного забезпечення спортивної діяльності, пошуку оптимальних механізмів взаємодії держави та спортивних товариств сьогодні

зростає. До законодавчої роботи долучаються не лише науковці, а й практики – спільними зусиллями вони намагаються сформулювати сучасну модель спортивного права в українській юриспруденції [2, с. 12].

Роль, яку в сучасному соціумі відіграє спорт, обсяг і спектр проблем його правового регулювання, ускладнення його структури, розширення функцій і т.д., обумовили потребу формування нової самостійної комплексної галузі права – спортивного, яка гармонізувала б розрізнений, але величезний за обсягом масив нормативно-правових актів у сфері фізичної культури та спорту [13, с. 2, 14–15]. Також слід підкреслити відсутність однозначної позиції про місце спортивного права у сучасній системі праві України.

На це питання відповіді не дає ані Конституція України, ані інші нормативно-правові акти, тому видається, дане завдання покладається на наукову спільноту та громадських активістів, власне спортивні організації та уповноважені органи влади.

Першочерговим завданням є виокремлення проблеми співвідношення понять «спорт» і «фізична культура». Внаслідок цього можна визначити напрями та межі впливу, предмет правового регулювання спортивного права як галузі права та законодавства. Так, підходи до розуміння спорту визначаються з допомогою загального терміна «сфера діяльності», тобто сукупність суспільних відносин, на противагу фізичній культурі – як «складнику культури». Культура може входити до предмета правового регулювання лише частково. Тому доцільним є виокремлення власне спортивного права, а не фізкультурно-спортивного права. Предмет спортивного права становлять суспільні відносини, які формуються, функціонують і розвиваються складаються у сфері спорту з приводу участі у спортивних змаганнях та підготовки до них, врегульовані нормами права. Тобто йдеться про спортивні правовідносини.

Також у контексті дослідження слід приділити увагу і подальшому вивченню статусу суб'єктів спортивної діяльності, спортивним відносинам, спортивній безпеці, спортивним спорам і так далі. Важливим є і аналіз співвідношення згаданих категорій з іншими однорідними чи аналогічними, суміжними категоріями.

Виходячи з того, що на конституційному рівні в Україні регламентовано, що життя і здоров'я людини є найвищою соціальною цінністю у державі, можна зробити ряд **висновків**.

По-перше, фізична культура і спорт є одним із способів їх гарантування, зміцнення здоров'я людини і нації загалом. Це зумовлює формування і реалізацію консолідованої, науково обґрунтованої, системної державної політики у сфері фізичної культури і спорту.

По-друге, в Україні на законодавчому рівні регламентовано основний поняттєво-категорійний апарат у цій сфері, зокрема поняття спорту, його напрямів і видів, засад спортивної діяльності, статусу її суб'єктів. Так, спорт можна визначити як діяльність суб'єктів сфери фізичної культури і спорту, спрямована на виявлення та уніфіковане порівняння досягнень людей у фізичній, інтелектуальній та іншій підготовленостях шляхом проведення спортивних змагань та відповідної підготовки до них. Це органічна частина фізичної культури, один із важливих засобів сучасного міжнародного культурного обміну. Загалом з'ясування сутності, природи і значення основоположних категорій у сфері спорту, подальше їх вивчення й аналіз співвідношення, визначення методологічного інструментарію спортивного права дозволять забезпечити належне функціонування

суб'єктів фізкультурно-спортивної діяльності, послідовну правотворчу та правозастосовну діяльність, сприятиме подальшій уніфікації стандартів у даній сфері.

По-третє, систему нормативно-правового регулювання спорту та його видів в Україні складають Закони України «Про фізичну культуру і спорт», «Про підтримку олімпійського, параолімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні», Національна доктрина розвитку фізичної культури і спорту, Державна цільова соціальна програма розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року, накази Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту тощо.

По-четверте, на державу покладено завдання дбати про розвиток фізичної культури і спорту, що передбачає не лише регулювання, а й своєчасне удосконалення існуючих нормативно-правових актів у цій сфері, забезпечення механізмів їх правореалізації, застосування як особливої форми реалізації, гарантій захисту тощо.

По-п'яте, потребують підвищення фізичне виховання, свідомість населення, рухова активність, правова культура суб'єктів спортивних відносин, відповідальність за власне здоров'я і культуру. Здорова людина і нація, на наше переконання, здатні розбудувати сучасне суспільство і державу. Тобто взаємними є зобов'язання людини, суспільства і держави у досліджуваній сфері, де успіхів можна досягти як шляхом фізично-рухової активності, правозастосовної практики, за участі владних інституцій, громадськості та безпосередніх учасників спортивної діяльності.

Література:

1. Закон України «Про фізичну культуру і спорт» від 24.12.1993 р. № 3808-XII. *Відомості Верховної Ради України*, 1994. № 14. С. 80.
2. Завальнюк О. Юридичні засади регулювання сучасної спортивної діяльності Серія 18. *Економіка і право*. 2014. Випуск 26. URL: <http://enpuir.npu.edu.ua/handle/123456789/9225>.
3. Указ Президента України «Про Національну доктрину розвитку фізичної культури і спорту» затверджено указом Президента України від 28.09.2004 р. № 1148/2004. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1148/2004>.
4. Концепція Загальнодержавної цільової соціальної програми розвитку фізичної культури і спорту на 2012-2016 роки: Затв. Кабінетом Міністрів України від 31.08.2011 р. № 828-р: URL: <http://dsmsu.gov.ua/index/ua/category/54>.
5. Державна цільова соціальна програма розвитку фізичної культури і спорту на період до 2020 року, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 1.03.2017 р. № 115. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/115-2017-п>.
6. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про фізичну культуру і спорт» щодо уточнення деяких положень» від 18.01.2018 р. № 2273-VIII URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/T182273.html.
7. Про внесення змін до Закону України «Про фізичну культуру і спорт» щодо започаткування службово-прикладного та військово-прикладного спорту. *Відомості Верховної Ради*. 2017. № 29. Ст. 316.
8. Закон України «Про підтримку олімпійського, параолімпійського руху та спорту вищих досягнень в Україні» від 14.09.2000 р. № 1954-III. *ВВР України*. 2000. № 43. Ст. 370.
9. Указ Президента України «Про створення умов для подальшого розвитку паралімпійського і дефлімпійського руху в Україні» № 93/2018 від 30 березня 2018 р. року. URL: www.president.gov.ua/documents/932018-23906.
10. Про перелік видів спорту, що визнані в Україні Наказ Державного комітету молодіжної політики, спорту і туризму України від 07.02.2001 р. № 261. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/>.
11. Про затвердження Ліцензійних умов провадження фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності організації та проведення спортивних занять професіоналів та любителів спорту, діяльності з підготовки спортсменів до змагань з різних видів спорту визнаних в Україні Наказ Державного комітету регуляторної політики України № 58/852 від 02.04.2001 р. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/>.
12. Поташній Ю. Законодавчі амбіції спорту. *Віче*. 2009. № 4. С. 66–67.
13. Бордюгова Г.Ю. Міжнародне спортивне право як основа для формування національної галузі права «Спортивне право України»: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.11. К., 2009. С. 18 с.
14. Джафарова О.В., Іванов В.О. Спортивне право як підгалузь особливої частини адміністративного права *Юрист України*. 2011. № 3 (16). С. 44–49.
15. Сердюков А.В. Спортивное право как комплексная отрасль законодательства : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.11. М., 2010. С. 18.
16. Апаров А.М. Концепція спортивного права: огляд ключових аспектів. *Вісник Одес. націон. універ. ім. І.І. Мечникова*. Правознавство. 2017. Том 22, № 1 (30). С. 6–19.
17. Сітнікова Н.С. Сучасний стан і тенденції державного регулювання розвитку спорту вищих досягнень в Україні. *Теорія та практика державного управління*. 2013. Вип. 2. С. 178–185.

Palyukh A. The legal regulation of sport and its types

Summary. The article is devoted to the study of fundamental categories in the sphere of physical culture and sport, primarily on the basis of the applicable national legislation and scientific sources revealed the concept of sports, its directions and types as physical culture, sport is one of the ways of strengthening human health and of the nation as a whole. It can be interpreted as the activity of subjects of the sphere of physical culture and sport, aimed at identifying and unified murder comparison of achievements of people in physical, intellectual and other pidgotovlenostâh by holding sporting events, and the appropriate training to them.

Defined system of normative-legal regulation of the sport and its types in Ukraine. It includes the laws of Ukraine “On physical culture and sport”, “Support the Olympic, Paralympic Movement and sports of the higher achievements in Ukraine”, National doctrine of development of physical culture and sports, State task social program the development of physical culture and sport in the period up to the year 2020, the orders of the Ministry of Ukraine for family, youth and sports, etc. State tasked not only regulation and improvement of normative-legal acts in this area, providing mechanisms for their realization, warranty protection, etc.

Defined system of normative-legal regulation of the sport and its types in Ukraine. Highlighted multidisciplinary nature of the sport, and sports relations, peculiarities of their object and subject, the importance of the formation and implementation of a consolidated, scientifically grounded, the system of State policy in the sphere of physical culture and sport.

Because sport is an integral part of the physical culture, one of the most important tools of modern international cultural exchange, its further study, as well as other fundamental categories, their ratio, a methodological toolkit of sports law will ensure the proper functioning of the subjects of physical culture and sports activities, consistent and unanimous pravotvorcu and pravozastosovnu activity, unification of standards in the field of sport.

Given the significant role in modern society, the range of the problems of its legal regulation, the expansion of the functions of the authorized institutions, substantiation of the need for development and research of new independent comprehensive branch-sports law of Ukraine.

Key words: sports, sports, sports, physical education, healthy lifestyle, concept, legislation.